

ไม้หมอน กับ ก้อนหิน

มิน พงษ์ไพบูลย์ เขียน
รศ. ดร.ตรีศัลป์ บุญขจร บรรณาธิการและคำนิยม
จิตพาชื่น บุสสีทามนทร์ ภาพปก กศพร แซ่ลี ภาพประกอบ

ไม้หมอน กับ ก้อนหิน

เม้น พงษ์ไพบูลย์ เขียน
รศ. ดร.ตรีศิลป์ บุญขจร บรรณาธิการและคำนิยม
จิตพาชื่น มุสิกานนท์ ภาพปก ทศพร แซ่ลี ภาพประกอบ

นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์ จัดพิมพ์

ไม่หมอนกับก้อนหิน

มิน พงษ์ไพบูลย์ เขียน

รศ. ดร.ตรีศิลป์ บุญขจร บรรณาธิการและคำนิยม

จิตพาขึ้น มูลิกานนท์ ภาพปก

ทศพร แซ่ลี ภาพประกอบ

พิมพ์ครั้งที่ 1 สิงหาคม 2558

ราคา 145 บาท

© ลิขสิทธิ์ 2558: มิน พงษ์ไพบูลย์

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

มิน พงษ์ไพบูลย์.

ไม่หมอนกับก้อนหิน. -- กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์, 2558.
136 หน้า.

1. นวนิยายไทย. I. ทศพร แซ่ลี, ผู้วาดภาพประกอบ. II. ชื่อเรื่อง.

895.913

ISBN 978-616-04-2724-6

กรรมการผู้จัดการ สุวดี จงสถิตย์วัฒนา **ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ** วราตรี สังสฤกษ์ **ผู้จัดการสำนักพิมพ์** สุชาดา งามวัฒนจินดา **หัวหน้ากองบรรณาธิการ** อาจารย์ สุทธิโรจน์ **บรรณาธิการเล่ม** ณัฐพรพรณ เรืองศิริบุสรณ์ **หัวหน้ากองพิสูจน์อักษรและตรวจสอบ** ดวงพร วิญญูธรรมรัตน์ **พิสูจน์อักษรและตรวจสอบ** รณชัย ทุมรัตน์ **บรรณาราย** สุตวណคุณ **ผู้จัดการฝ่ายศิลปกรรม** เบญจสิงห์ สมบุญ **ผู้จัดการกอง** **ศิลปกรรม** กฤษดา เส่งสงค์ **ผู้ช่วยผู้จัดการกองศิลปกรรม** สุนันท์ เพชรขาว **ศิลปกรรม** พิมพ์พิศา คุรุธรรมณัฐ **คอมพิวเตอร์กราฟิก** สุปราณี อภัยแสน **หัวหน้ากองประสานงานการผลิต** จรัสศรี พรหมเทพ **ประสานงานการผลิต** ฉัตรทิพย์ กลีสิทธิ์ **สำนักงาน** บริษัท นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์ จำกัด เลขที่ 11 ซอย สุขุมวิท 31 (สวัสดี) ถนนสุขุมวิท แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110 โทร. 0-2670-9800, 0-2662-3000 โทรสาร 0-2662-0919 e-mail: editorial@nanmeebooks.com

เพลตที่ NR ฟิล์ม โทร. 0-2215-9306 **พิมพ์ที่** H.N. Group โทร. 0-2295-3544

จัดจำหน่ายทั่วประเทศ บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด เลขที่ 11 ซอยสุขุมวิท 31 (สวัสดี) ถนนสุขุมวิท แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110 www.nanmeebooks.com

กระดาษที่ใช้พิมพ์หนังสือเล่มนี้ช่วยในการถนอมสายตา เนื่องจากสะท้อนแสงเพียงเล็กน้อย และให้หมึกธรรมชาติจากน้ำมันถั่วเหลือง จึงปลอดภัยต่อมนุษย์และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

หากหนังสือเล่มนี้ผลิตไม่ได้มาตรฐาน อาทิ หน้ากระดาษสลับกัน หน้าซ้ำ หน้าขาดหาย

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนใหม่ให้ โปรดส่งไปเปลี่ยนตามที่อยู่ด้านบน

หรือติดต่อ Nanmeebooks Call Center โทร. 0-2662-3000 กด 1

คำนิยม

ไม้หมอนกับก้อนหิน -- ความทรงจำ มิตรภาพ และครอบครัว ที่ข้ามมิติของกาลเวลา

ในอดีต เมื่อเราเดินบนรางรถไฟ ภาพที่เราเห็นคือไม้หมอนเคียงคู่กับก้อนหินที่ทอดยาวไปสุดสายตา

หากผู้อ่านคาดเดาว่าวรรณกรรมเยาวชนเรื่อง ไม้หมอนกับก้อนหิน เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับรถไฟก็คงไม่ผิด

แต่ที่น่าสนใจยิ่งคือความชาญฉลาดของผู้ประพันธ์ซึ่งสามารถเชื่อมโยงเรื่องราวของไม้หมอนรถไฟแบบเดิมที่ทำด้วยไม้จริงให้มาสัมพันธ์กับชีวิตของเด็กชายก้อนหินอย่างข้ามมิติของกาลเวลา โดยเล่าเรื่องได้อย่างสนุกสนาน ชวนติดตาม อีกทั้งยังให้ความรู้เกี่ยวกับประวัติการรถไฟของไทยควบคู่ไปอีกด้วย

ชีวิตของเด็กชายที่มีบ้านอยู่ริมทางรถไฟ ซึ่งเคยเบื่อหน่ายทั้งเสียงรถไฟและผู้คนรอบข้าง เมื่อได้รับรู้เรื่องราวของความรักในครอบครัวและมิตรภาพของเพื่อนต่างมิติ ทำให้เริ่มตระหนักถึงคุณค่าที่สำคัญในชีวิตและมองโลกต่างไปจากเดิม

วรรณกรรมเยาวชนที่ดีควรเป็นเรื่องที่อ่านสนุกเพลิดเพลิน ส่งเสริมให้เยาวชนรักการอ่านและช่วยเสริมสร้างการเรียนรู้และประสบการณ์ เพื่อให้เยาวชนสามารถเติบโตขึ้นอย่างมีความสุขและมีวุฒิภาวะทางอารมณ์

ไม้หมอนกับก้อนหิน มีคุณลักษณะทั้งสองประการข้างต้นอย่างน่าชื่นชม

รศ. ดร.ตรีศิลป์ บุญขจร

ผู้อำนวยการศูนย์วรรณคดีศึกษา

คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คำนำสำนักพิมพ์

เคยรู้สึกว่าคุณไม่เหมือนคนอื่นไหม

เคยไม่เข้าใจสิ่งที่คนอื่นเป็น และสงสัยว่าทำไมพวกเขาถึงทำตัวแบบนั้น
หรือเปล่า

หากคำตอบคือใช่ เราขอสันนิษฐานว่าคุณเป็นพวกเดียวกับก้อนหิน

อย่าเพิ่งงง ก้อนหินในที่นี้ไม่ใช่ของแข็งจำพวกกรวดทรายที่โดนปาใส่แล้ว
เจ็บไม่ไฉนเลย แต่คือเด็กชายคนหนึ่งซึ่งเป็นตัวเอกของเรื่องนี้ เขาเป็นเด็กดี
เรียนเก่ง ขยันขันแข็ง ช่วยงานพ่อแม่เสมอ

ฟังดูไม่น่ามีปัญหาอะไรนี่นะ

เด็กชายก้อนหินก็คิดว่าตัวเองเป็นแบบนี้มาตลอดแล้ว และดำเนินชีวิตเช่นนี้
ตลอดมา แต่แล้วโลกสี่เทาแข็งแกร่งดั่งของก้อนหินก็เปลี่ยนไป เมื่อเขาได้พบกับ
ไม้หอม

ไม้หอมมาปรากฏตัวอยู่ข้างกองไม้หอมรถไฟที่บ้านของก้อนหินอย่าง
เป็นปริศนา เธอเป็นเด็กหญิงร่าเริงสดใส อยากรู้อยากเห็น และหลงรักรถไฟเป็น
ชีวิตจิตใจ ที่สำคัญคือเธอยังมีความลับอีกอย่างหนึ่งซ่อนอยู่ด้วย

และนี่คือจุดเริ่มต้นของขบวนรถไฟสายมิตรภาพที่โลดแล่นไปบนรางซึ่งมี
องค์ประกอบสำคัญคือ ไม้หอม กับ ก้อนหิน

ส่วนระหว่างทางจะเจอเรื่องราวสนุกสนานชวนประทับใจแค่ไหน นานมีบุ๊คส์
ขอเชิญกระโดดขึ้นรถไฟไปกับพวกเขาได้เลย

นานมีบุ๊คส์พับลิเคชันส์

.....

เสียงหวูดรถไฟดังไกล่สถานีเข้ามาเรื่อย ๆ พร้อมกับกลุ่มคนที่พากันเดินเข้าไกล่รางรถไฟเพื่อจับจองพื้นที่ถ่ายรูปไกล่โบกี้ให้มากที่สุด วันนี้อากาศดี หวัดจากรไอน้ำขบวนพิเศษออกแล่นเนื่องในโอกาสวันเฉลิมพระชนมพรรษาของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ประชาชนจะได้มีโอกาสเดินทางด้วยรถไฟหวัดจากรไอน้ำขบวนนี้ในวันพิเศษซึ่งมีเพียงปีละสี่ครั้งเท่านั้น

"โปรดทราบ ที่นี่สถานีรถไฟสามเสน ที่นี่สถานีรถไฟสามเสน ขบวนรถไฟเข้าเทียบชานชาลาขณะนี้ เป็นขบวนรถไฟเที่ยวพิเศษหวัดจากรไอน้ำ นำท่านเดินทางจากสถานีกรุงเทพ ปลายทางสถานีอยุธยา ขบวนรถไฟจะหยุดจอดที่สถานีชุมทางบางซื่อเป็นสถานีถัดไป ขอเชิญท่านที่มีบัตรโดยสารนั่งประจำที่ได้คะขอบคุณคะ"

เด็กชายก้อนหินเดินมาหยุดอยู่ด้านหน้าตู้รถไฟตู้หนึ่ง ในขณะที่เพื่อนๆของเขาวิ่งไปดูหวัดจากรไอน้ำอย่างตื่นเต้น บรรยายกาศโดยรวมของสถานีแห่งนี้ค่อนข้างชุลมุน คนที่มีตัวเดินทางรีบขึ้นไปจับจองที่นั่งของตนเอง ขณะที่บางคนตั้งใจมาเพื่อบันทึกภาพโดยเฉพาะ คนกลุ่มหลังนี้ต่างพยายามหามุมถ่ายรูปให้ติดหวัดจากรมากที่สุด

ขณะที่รถไฟหัวรถจักรไอน้ำกำลังจะเคลื่อนตัวออกจากสถานีเพื่อมุ่งสู่จังหวัดอยุธยา ชายคนหนึ่งก็เดินมาหาเด็กชายก่อนหินที่ยังคงยืนมองบรรยากาศ คึกคักอย่างเฉยเมย

"ก่อนหิน ทำไมไม่ไปถ่ายรูปล่ะลูก"

"ไม่เห็นมีอะไรน่าตื่นเต้นเลยพ่อ หัวรถจักรไอน้ำก็วิ่งอย่างนี้ทุกปี ปีละสี่ครั้ง ไม่รู้พวกเขาจะแห่มากันทำไมเยอะแยะ"

"ก่อนหินไม่ตื่นเต้นเพราะพ่อทำงานที่นี่ แต่คนอื่นเขาไม่เคยเห็นเลยตื่นเต้นกันแบบนี้ไง"

"คงงั้นมั้ง" ก่อนหินทำสีหน้าไม่สนใจคำพูดของพ่อนัก ก่อนจะเดินไปหาเพื่อนของเขาที่รีบวิ่งตรงมา

"ก่อนหิน ไปสถานีตอนเมืองกันไหม เดี่ยวพวกเราจะไปถ่ายรูปถ่ายรูปต่อ" ไบหม่อนรีบชวนเพราะกลัวไปไม่ทัน

"พวกนายจะไปถ่ายอะไรอีก ก็รถไฟขบวนเดิม"

"ขบวนเดิมแต่บรรยากาศไม่เหมือนเดิมนะ สนุกดีออก ไปกันเถอะก่อนหิน" ดันดาลล้าทับอีกคน

"ไม่ไปหรอก พวกนายรีบไปเถอะ เราจะกลับบ้านแล้ว" เพื่อนๆ ทำหน้าที่ซึ่งที่ก่อนหินไม่ค่อยไปไหนด้วยกันเลย แต่พวกเขาก็ไม่ถือสา เพราะก่อนหินเป็นแบบนี้มานานแล้ว พวกเขาได้แต่หวังว่าวันหนึ่งเพื่อนผู้เคร่งขรึมและออกจะถือตัวคนนี้จะมีความสุขสบาย

"เหอ งั้นพวกเราไปก่อน พรุ่งนี้เจอกันที่โรงเรียนนะก่อนหิน"

ไบหม่อนกับดันดาลรีบเดินไปโบกรถตุ๊กๆ ตรงหน้าสถานี ส่วนก่อนหินเดินเลียบทางรถไฟกลับบ้านซึ่งตั้งอยู่ไม่ห่างจากสถานีรถไฟนัก บ้านพักของพนักงานรถไฟมักอยู่ไม่ไกลจากสถานี พ่อของก่อนหินเพิ่งได้เลื่อนตำแหน่งเป็นนายสถานีรถไฟ ครอบครัวของเขาจึงต้องย้ายมาอยู่บ้านหลังใหม่ แต่นับเป็นการย้ายบ้านที่สดแสนจะใกล้เคียงในความคิดของก่อนหิน เพราะบ้านใหม่อยู่ถัดจากหลังเดิมเพียงสองหลังเท่านั้น บ้านพักหลังใหม่นี้มีเนื้อที่กว้างกว่าเดิม หน้าบ้านมีบริเวณให้จอดรถด้วย แม่ของก่อนหินจึงคิดเปิดร้านอาหาร ซึ่งพ่อเห็นดีด้วยเพราะตอนนี้แม่มี

เวลามากขึ้นเนื่องจากลูกๆ โตแล้ว ก้อนหินอายุสิบสามปี ส่วนน้องชายวัยหกขวบ ก็เข้าโรงเรียนแล้ว เมื่อพ่อกับแม่ตกลงเปิดร้านอาหาร ลานพื้นซีเมนต์หน้าบ้านจึง แคบไปถนัดตา

วันนี้เป็นวันหยุด แต่ก้อนหินอยากอยู่บ้านอ่านหนังสือมากกว่า ต่างจาก เพื่อนอีกสองคนซึ่งชอบเที่ยวเป็นนิสัย ที่เขาขอมออกมาดูรถไฟก็เป็นเพราะเพื่อน ทั้งสองชวน แม้ไบหมอนกับตันตาลไม่ค่อยชอบเรียนหนังสือนัก แต่ทั้งคู่เป็น ชอบไปโรงเรียน ตอนแรกก้อนหินไม่ได้สนิทสนมกับสองคนนี้เท่าไร แต่ทั้งคู่เป็น ฝ่ายคอยชวนเขาคุยและเล่นเสมอ จนบางครั้งเขาคิดว่าทั้งสองคนอาจอยากให้เขา ช่วยเรื่องเรียนก็เป็นได้ เพราะเขาเป็นเด็กเรียนดีมากคนหนึ่งในชั้นเรียน ก้อนหิน สอบได้เกรดเฉลี่ย 4.00 แทบทุกเทอม ทั้งยังเป็นตัวแทนโรงเรียนไปแข่งขันตอบ ปัญหาและได้รางวัลกลับมาเสมอ ครูที่โรงเรียนบอกว่าหากขึ้นมัธยมปลายเมื่อไหร่ ก้อนหินควรเลือกเรียนสายวิทย์-คณิต เพราะสามารถเลือกสาขาทอนสอบเข้า มหาวิทยาลัยได้มากกว่าสายภาษา เขาเองก็วางแผนไว้เช่นนั้น แม้ว่าจะมีเวลาอีก ตั้งสองปีกว่าจะขึ้น ม.4 ผิดกับไบหมอนและตันตาลที่ไม่ได้คิดอะไรมากไปกว่าเรียน ด้านไหนก็ได้ที่เข้าใจง่าย ๆ

"ก้อนหิน กินข้าวได้แล้วลูก" แม่เรียกลูกชายคนโต ก้อนหินได้ยินเสียงน้อง รีบวิ่งลงบันไดไปทันที

"มีอะไรกินบ้างแม่"

"ผัดผักรับประทาน ดมยำปลาช่อน แล้วก็ไข่เจียวกากหมู"

"โอ้โฮ น่ากินมาก กินเลยนะแม่" ยินดี น้องชายวัยหกขวบของก้อนหิน ลงมือจัดการอาหารตรงหน้าทันทีที่นั่งลง

"อร่อยใช่ไหมละ ฝีมือแม่ หากินที่ไหนไม่ได้แล้วนะ"

"อร่อย...อร่อย อร่อยที่สุดในโลกเลย"

ก้อนหินคิดว่าน้องชายของเขาช่างกินง่ายอยู่ง่ายเหลือเกิน ยินดีอายุห่าง จากก้อนหินเจ็ดปี พ่อกับแม่ย้ายมาอยู่กรุงเทพฯ เมื่อน้องชายเกิด ก้อนหินเพิ่ง ได้อยู่กับพ่อแม่ตอนนั้นเอง ก่อนหน้านั้นเขาอยู่กรุงเทพฯ กับยาย เพราะแม่คิดว่า ถ้าเทียบกับที่ต๋องคอยย้ายตามพ่อไปเรื่อย ๆ ก้อนหินน่าจะจะได้เรียนหนังสือใน

โรงเรียนที่ดีกว่าหากอยู่ในกรุงเทพฯ

"ก่อนหินทำไมกินน้อยจังลูก วันนี้ดูเหมือนจะ" พ่อถามลูกชายคนโต

"เปล่าครับ ไม่มีอะไร แค่ไม่ค่อยหิวนะพ่อ"

"กินเยอะๆ สิลูก พรุ่งนี้ก็ต้องไปเรียน กินอ้อมๆ จะได้นอนหลับสบาย ตื่นมาก็มีแรงไปเรียน ก่อนหินเรียนเก่งมากนะพ่อ เวลาไปประชุมผู้ปกครอง คุณครูที่โรงเรียนชมกันทุกคน แม่จะปลื้มจนตัวแทบลอย" แม่พูดพลางตักไข่เจียวให้ลูกชายคนโต

"จริงด้วย เราคิดถูกที่ให้ก่อนหินอยู่กับยายตอนเล็กๆ ยายช่วยกวาดชั้นเรื่องเรียนได้ดีมาก"

"แต่ยินดีไม่ชอบเรียนนะ ชอบเล่นมากกว่า สนุกดี" น้องชายรีบออกตัวทันที

"ก็ยินดียังเด็ก เดียวโตเท่าพี่เขาแล้วแม่จะพาไปสมัครสอบโรงเรียนที่พี่เขาเรียนเหมือนกัน เราต้องสอบให้ได้นะ โรงเรียนนี้ดังมาก พี่เขาสอบได้เองโดยไม่ต้องฝากเลย"

เด็กชายยินดีทำสีหน้าราวกับใครมากระชากงานข้าวไปเททิ้ง รู้สึกว่าอาหารหมดอร่อยลงทันที ทุกครั้งที่อยู่กับพี่ชาย ยินดีมักรู้สึกว้าๆ พี่ก่อนหินไม่ค่อยยอมเล่นกับเขาเลย พี่ชายมักบอกให้เขาเล่นอะไรที่มีสาระมากกว่าเล่นหุ่นยนต์ หรือบางครั้งเวลายินดีกับเพื่อนๆ แถวบ้านชวนกันไปดูไก่ชนของลุงข้างเพื่อนข้างบ้าน พี่ก่อนหินกลับคิดว่ามันสกปรกและยังทรมาณสัตว์อีกด้วย ในสายตาของเด็กวัยหกขวบ พี่ชายเขาช่างทำตัวน่าเบื่อเหลือเกิน ลูพี่เพื่อนๆ ของพี่ชายอย่างพี่ไปหมอนกับพี่ต้นตาลก็ไม่ได้ ไม่รู้ว้าทั้งสามเป็นเพื่อนกันได้อย่างไร

"ก่อนหินอ้อมแล้วครับแม่ ไปอ่านหนังสือดีกว่า" พูดจบก่อนหินก็ลุกไปจากโต๊ะอาหาร แต่ไม่ลืมเอาจานข้าวไปล้างเอง

"ไม่ต้องล้างก็ได้ลูก เดียวแม่ล้างให้"

"ไม่เป็นไรครับ ก่อนหินทำเองดีกว่า"

"นี่แมวว่าไหม ก่อนหินทำอะไรๆ ก็ดี เสียอย่างเดียวคือชอบทำท่าทางเหมือนไม่ค่อยอยากสูงลิบกับพ่อแม่อ้อมๆ" ผู้เป็นพ่อเอ่ยเมื่อลูกชายเดินขึ้นบ้านไปแล้ว

"ไม่นี่พ่อ ลูกก็ปกตินะ เด็กเข้าช่วงวัยรุ่นก็มีโลกส่วนตัวเป็นธรรมดา"

"แต่ยินดีว่าแปลกครับ พี่ก้อนหินไม่เห็นชอบเล่นอะไรเลย" คราวนี้ผู้เป็นแม่เริ่มฉุดคิดขึ้นมาบ้าง

"ใช่ ยินดีพูดถูก ก้อนหินดูเครียดๆ นะ หรือจะเครียดเรื่องเรียนมากไป พ่อว่าพวกเราไม่ได้กดดันลูกนะ แต่ก้อนหินเป็นเด็กเรียนเก่ง เลยอาจจะตั้งความหวังเรื่องเรียนมากไปหรือเปล่า"

"ไว้แม่จะลองคุยกับลูกดูนะ ส่วนเจ้าตัวเล็กเนี่ย เพลลาๆ เรื่องเล่นบ้างก็ได้ มีลูกกับเขาสองคน คนหนึ่งเรียนเก่งซะจนเพี้ยน ส่วนไอ้เจ้านี้เอะอะก็เอาแต่เล่น ดิจริงลูกฉัน" ผู้เป็นแม่เอ่ยด้วยน้ำเสียงเอ็นดูพร้อมกับขยี้หัวเจ้าตัวเล็กของบ้าน

คืนนี้บรรยากาศไม่ค่อยอบอุ่นเหมือนวันอื่นๆ ท้องฟ้าปลอดโปร่งเผยให้เห็นแสงจันทร์ลอดผ่านม่านเมฆ ส่องลงมาที่ห้องนอนของก้อนหิน เขายืนรับลมตรงหน้าต่างอย่างผ่อนคลาย ก่อนจะได้ยินเสียงรถไฟขบวนสุดท้ายของคืนนี้เริ่มออกจากชานชาลา บรรยากาศสงบสุขที่กำลังดื่มด่ำเมื่อครู่ถูกแทนที่ด้วยเสียงล้อบดรางเหล็กพร้อมกับตัวบ้านที่สั่นสะเทือน แต่เพราะเป็นบ้านไม้ได้สูง จึงยืดหยุ่นและรับแรงสั่นสะเทือนได้ดี ถึงกระนั้นก้อนหินก็หาได้ชินกับบรรยากาศเหล่านี้ไม่ เขากลับรู้สึกที่ตัวเองอยู่ในภาวะจำยอมมากกว่า แรกเริ่มที่ย้ายมาอยู่บ้านพักของพนักงานรถไฟนั้น ก้อนหินจำได้ว่าตนกลัวเสียงรถไฟ และเมื่อพื้นบ้านสั่นสะเทือนเขาพลันคิดว่าแผ่นดินไหว กระทั่งพ่อต้องอธิบายว่านี่เป็นเรื่องปกติ เพราะบ้านไม้ของเรายู่อิสถานีรถไฟนั่นเอง จวบจนเวลาผ่านไปหลายปี ความกลัวแปรเปลี่ยนเป็นความเคยชิน แต่ก็มีความเคยชินผนวกกับความเบื่อหน่าย ซึ่งก้อนหินไม่แน่ใจว่าจะระหว่างอยากให้ครอบครัวย้ายไปจากที่นี่กับอยากให้รถไฟหยุดวิ่ง อย่างไหนคือสิ่งที่เขาต้องการมากกว่ากัน

เขามองลงไปยังสวนหย่อมที่พ่อจัดให้เข้ากับบรรยากาศของร้านอาหารเล็กๆ หน้าบ้าน แสงไฟสลัวรางบนเสารั้วส่องให้เห็นร่างเด็กหญิงคนหนึ่งยืนอยู่ตรงกองไม้ใกล้รั้วบ้าน ก้อนหินสงสัยว่าเด็กผู้หญิงคนนั้นมายืนทำอะไรตอนมืดเช่นนี้ แม้ว่าประตูรั้วบ้านของเขายังไม่ได้ปิดแต่ร้านอาหารก็ปิดแล้ว ความอยากรู้ทำให้เด็กชายรีบเดินลงไปดูข้างล่างทันที